

Galerie Bart presenteert Sjaak Kooij op KunstRAI – Connected.

Een opvallend fel en contrastrijk kleurgebruik trekt je de voorstelling in, waar een zowel vertrouwd als unheimisch gevoel zich van je meester maakt. Is het de aard van het beeld of de confrontatie met onszelf? De zelfkant van de maatschappij is een terugkerend thema in het werk van Sjaak Kooij (1982, NL). Een residentie in New York City in 2019 verlegde de focus van zijn nieuwste schilderijen nog meer naar de rauwe werkelijkheid, of een weerspiegeling daarvan. Herkenbare maar tegelijkertijd dystopische straatscènes, waar de menselijke controle zijn greep heeft verzwakt en de natuur zijn gang kan gaan. De verstilling van de voorstellingen benadrukt de sporen die wij in onze leefomgeving nalaten. Zo zien we een papieren zak van McDonald's, lachgasampullen en vuilnis liggen, soms al overwoekerd door onkruid. De straattaferelen zijn geschilderd als klassieke stilleven. Het afval, rommel die door toevalligheid bij elkaar lijkt te komen, krijgt haast een andere betekenis. Geschilderd als hedendaagse vanitasstilleven, wijzen ze ons op de vergankelijkheid, van het menselijk leven en in bredere zin: onze aarde.

De mens vormt altijd het centrale onderwerp in het werk van Sjaak Kooij. Of het nu gaat om de achtergelaten resten of juist scènes waarin de personen zelf centraal staan. Zoals de portretten van toevallige voorbijgangers, gevangen in onoplettende momenten. De rauwheid van de straat, ook hier weer de zelfkant, is terug te zien in dit werk. Vanuit aantekeningen, schetsen en straatfotografie in New York, komen deze figuren tot leven in de schilderijen. Eerdere portretten dienden meer als studies, de afwezigheid van een verder narratief bood vrijheid voor experiment. Echter in Sjaak's recente serie 'passengers' aanschouwen we de karakters intiemer. Hun persoonlijkheid, hun mijmeringen en gevoel in het moment is gevangen. En daarmee komen wij als toeschouwer dichterbij deze toevallige voorbijgangers.

Galerie Bart presents Sjaak Kooij at KunstRAI – Connected.

A strikingly vivid and contrasting use of colours draws you into the image, where a feeling that is both familiar and eerie takes hold of you. Is it the nature of the image, or the confrontation with ourselves? The seamy side of society is a recurring theme in the work of Sjaak Kooij (1982, NL). A residency in New York City in 2019 shifted the focus of his newest paintings even more to the raw reality, or its reflection. Recognizable but at the same time dystopian streetscapes, where human control seems to have loosened its grip and nature can take its course. The stillness of the images emphasizes the traces we leave on our environment. We see a paper bag from McDonald's, laughing gas canisters and garbage lying around, sometimes already overgrown with weeds. Rubbish that seems to have gathered by chance, now almost takes on a different meaning. Painted like contemporary Vanitas still lifes, they point out the transience of human life – and in the broader sense, of the Earth.

People are always the central subjects in the work of Sjaak. Whether it concerns the traces they left behind, or the street scenes in which the characters themselves are playing the main role. Like the portraits of passers-by, caught in inattentive moments. The roughness of the street, again the seamy side, is reflected in this work. From notes, sketches and street photography in New York, these figures have come to life in the paintings. Earlier portraits served more as studies, the absence of a further narrative offered freedom for experimentation. However, in Sjaak's recent series of 'passengers' we view the people more intimately. Capturing their personality, their reveries and feelings in the moment. And with that, as spectators, we feel closer to these accidental passers-by.